

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614357040.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Kort efter kom han ind igien med den forlangte Skinke og med en Flaske Viin, som han opstillede paa Bordet, dernæst aabnede han Egeskabet, og tog et Par Sølvbægere ud deraf, som han satte foran Casimir og Adalbert. - »Du har vist mange Penge i det Skab?« sagde Casimir. - »Gud straffe mig ikke en Skilling, Excellence! Franskændene have allerede plyndret det for sytten Aar siden, og da jeg ikke havde mere, tvang de mig dog endnu til at betale dem tohundrede polske Gylden.« - »Tohundrede polske Gylden betalte du endnu, da du ikke havde mere, det var et Konststykke, som Faa skulle gjøre dig efter.« - »Ja, og oven i Kiøbet vilde de hænge mig, fordi jeg ikke kunde skaffe dem Guldpenge.« - »Hvorfor blev du da ikke hængt, Salomon?« - »Fordi jeg gav dem Anslag paa en Anden, som de kunde hænge i mit Sted,« svarede Salomon med en snu Mine. - »Deri handlede du vel, men hør nu: Hvormeget vil du have for at spise det Stykke Svinekiød, der ligger?« - »Ikke for alle de Skatte, der vare i Jerusalems 15 Tempel,« svarede Salomon forskrækket, »thi Svinet er et ureent Dyr.« - »Saa lad den ene Urene fortære den anden,« sagde Casimir, i det han kastede en Guldpenge paa Bordet; »spiis Salomon, saa hører denne dig til.« - »Den er Gud straffe mig beskaaren,« sagde Salomon, i det han begierlig greb efter Guldpengen. - »Naturligviis,« svarede Casimir, »thi den kommer jo fra dig selv, den var iblandt de Penge du sidst laante mig.« - Nu greb endelig Salomon Skinken og spiste den, i det han bestandig kastede sine Blik paa Guldpengen. »Fidelio!« raabte Casimir, »sid op, min Dreng, og vær andægtig, medens Salomon spiser!« - Fidelio reiste sig strax op paa to Been, og blev saaledes siddende, medens Salomon spiste. Endelig da han var færdig, kastede Casimir Guldpengen til ham under høi Latter. »Der har du den,« sagde han, »men kun paa Vilkaar af, at du laaner mig hundrede Ducater endnu, thi denne er en af de sidste, jeg eier.« - »En anden Gang kunne vi tale derom,« svarede Salomon, i det han atter bukkede og gik ud af Døren.